

EZRA

Introducere

„Cartea Ezra este o lucrare de un caracter atât de simplu încât aproape că nu necesită nici o «Introducere»... Este relatarea directă, fără înflorituri a unuia dintre cele mai importante evenimente din istoria evreilor – revenirea poporului lui Dumnezeu din captivitatea babiloneană... Foarte puține elemente de factură didactică propriu-zisă vom găsi în ea: scriitorul își prezintă relatarea într-o manieră cât se poate de sinceră, lăsând narațiunea să transmită învățămintele cuprinse în ea.“

– George Rawlinson

I. Locul unic în Canon

La un moment dat în cadrul istoriei, Ezra și Neemia formau o singură carte în Biblia ebraică, dar defalcarea materialului în cele două cărți (în forma existentă în Biblia din epoca modernă) s-a făcut încă de la o dată timpurie, deoarece Ezra 2 și Neemia 7 sunt, practic, identice. Or, această repetiție nu ar fi permisă în nici o carte.

Ezra este o carte de istorie spirituală sau religioasă, demonstrând că un volum însumând o mulțime de documente provenite din surse laice poate fi cuprins, în urma selectării și aranjării de către Duhul Sfânt a acestor materiale, în textul sacru inspirat.

Cele 280 de versete ale cărții Ezra pot fi împărțite în următoarele categorii, constituind unul din cele mai neobișnuite modele dintre toate cărțile Scripturii.

111 versete: registre
109 versete: narrative
44 versete: scrisori
10 versete: rugăciune
3 versete: proclamație
3 versete: diverse

280 versete în total¹

II. Paternitatea

Deși cartea este anonimă, compilarea inspirată, la persoana întâi, a unor memorii (vezi 7:27--9:15), genealogii și documente este probabil opera lui Ezra. Documentele

oficiale, sunt redactate, cum era de așteptat, în aramaică, limba oficială a lumii neevreiești, acea *lingua franca* din vremea lui Ezra și Neemia. Circa 25% din volumul cărții Ezra este redactat în această limbă.² Forma atât de elegantă a alfabetului căruia i se spune „ebraic“ a fost împrumutată de fapt din sora ebraicei, aramaica, ce aparține aceleiași familii de limbi semitice.

III. Data

O comunitate de evrei ce trăia prin veacul al cincilea î.Cr. pe insula Elephantine, de pe cursul mijlociu al Nilului (actualmente acoperită de apele lacului de acumulare al hidrocentralei de la Assuan, Egipt, n.tr.), a transmis posterității papirusuri similare cu cele ale cărților Ezra și Neemia (Unul dintre ele a fost descoperit în 1903, n.tr.) Acest argument vine în sprijinul tradiției conform căreia cărțile respective au fost redactate în secolul cinci î.Cr., contrazicând opinia liberală conform căreia ele ar fi apărut în epoca lui Alexandru cel Mare (prin anul 330 î.Cr.).

Se crede că Ezra a compus cartea ce-i poartă numele în intervalul scurs de la evenimentele prezentate la finele capitolului 10 (456 î.Cr.) și sosirea lui Neemia la Ierusalim (444 î.Cr.). Lista cronologică prezentată mai jos se va dovedi utilă pentru înțelegerea cărților Ezra, Neemia și Estera:

Cronologia cărților Ezra, Neemia și Estera
(datele prezentate sunt aproximative)

538 î.Cr.	Decretul lui Cyrus vizând rezidirea templului.
538/7 î.Cr.	Expediția lui Zorobabel la Ierusalim
536 î.Cr.	Punerea temeliei templului.
535 î.Cr.	Înteruperea lucrărilor templului.
520 î.Cr.	Misiunile lui Hagai și Zaharia.
520 î.Cr.	Decretul lui Darius de reluare a lucrărilor la templu.
516 î.Cr.	Încheierea lucrărilor la templu.
486 î.Cr.	Începe domnia lui Ahașveros (Xerxe).
479/8 î.Cr.	Estera este încoronată regină.
464 î.Cr.	Începe domnia lui Artaxerxes.
458 î.Cr.	Expediția lui Ezra la Ierusalim.
444 î.Cr.	Sosirea lui Neemia la Ierusalim.
444 î.Cr.	S-a încheiat reclădirea zidurilor Ierusalimului.
420 î.Cr.	A doua călătorie a lui Neemia la Ierusalim.

IV. Fondul și tema cărții

La începutul cărții Ezra asistăm la destrămarea imperiului neo-babilonean, în

contextul împlinirii profeției lui Ieremia privitoare la repatrierea evreilor (Ier. 29:10-14).

În capitolele 1-6 este prezentată prima expediție de revenire în Palestina, sub conducerea lui Zorobabel. Primul lucru pe care îl fac exilații repatriați este să zidească un altar pentru arderile de tot, după care încep reclădirea casei Domnului – operațiune ce se desfășoară în pofida unei acerbe opoziții din partea vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, dar și ca urmare a încurajărilor date de profeții Hagai și Zaharia.

Între capitolul 6 și 7 există un interval de circa cincizeci și opt de ani, în care se petrece dramatica istorie a Reginei Estera, în cadrul istoriei sacre, iar pe planul istoriei laice au loc bătăliile de la Maraton, Termopile și Salamis.³

Capitolele 7-10 relatează călătoria lui Ezra la Ierusalim prin anul 458 î.Cr., în virtutea împuternicirii obținute de la regele Artaxerxes Longimanus. În capitolele acestea ne sunt prezentate amănunțit demersurile întreprinse de Ezra pentru înfăptuirea unei reforme spirituale în viața evreilor.

SCHIȚA

I. REVENIREA CAPTIVILOR LA IERUSALIM SUB ZOROBABEL (cap. 1-6)

- A. Decretul lui Cyrus (1:1-4)
- B. Pregătiri și provizii (1:5-11)
- C. Registrul celor care au revenit în patrie (cap. 2)
- D. Construirea altarului și punerea temeliiilor templului (cap. 3)
- E. Opoziția manifestată față de rezidirea templului (cap. 4)
 1. În domnia lui Cyrus (4:1-5, 24)
 2. În domnia lui Ahașveros (4:6)
 3. În domnia lui Artaxerxes (4:7-23)
- F. Încurajările lansate de Hagai și Zaharia în vederea rezidirii (5:1, 2)
- G. Opoziția manifestată în domnia lui Darius (5:3-17)
- H. Încheierea rezidirii templului datorită decretului favorabil emis de Darius (cap. 6)

II. REVENIREA CAPTIVILOR LA IERUSALIM SUB EZRA (cap. 7-10)

- A. Generoasa autorizație dată de Artaxerxes (cap. 7)
- B. Registrul celor repatriați (8:1-14)
- C. Relatarea călătoriei la Ierusalim (8:15-36)
- D. Căsătorii mixte și rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra (cap. 9)
- E. Legământul prin care evreii s-au legat să se lepede de soțiile și copiii străini (cap. 10)

COMENTARIU

I. REVENIREA CAPTIVILOR LA IERUSALIM SUB ZOROBABEL (cap. 1-6)

A. Decretul lui Cirus (1:1-4)

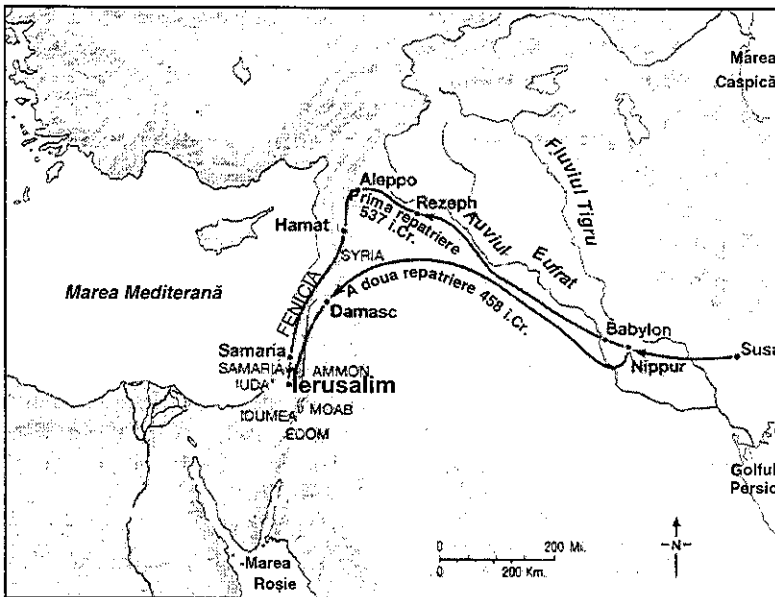
Primele trei versete sunt identice cu ultimele două versete din 2 Cronici. Dumnezeu S-a folosit de **Cirus, regele Persiei**, pentru a emite o **proclamație** prin care li se permitea evreilor să se repatrieze în Iuda și să-și reclădească templul de la **Ierusalim**. În plus, el a poruncit vecinilor să contribuie cu mână largă, ajutând rămășița de evrei. Cu mulți ani înainte de a se fi născut, Dumnezeu l-a numit pe Cirus și l-a pus deoparte, pentru această lucrare (Isa. 44:28-45:13). Este o minunată ilustrație a adevărului de la Proverbe 21:1: „Inima regelui este în mâna Domnului, ca apa unui râu. El o întoarce încotro dorește.“

Decretul a pus capăt celor șaptezeci ani de captivitate a evreilor. Perioada de șapte-

zeci de ani se poate calcula în două moduri: din anul 605 î.Cr., când a atacat Nebucadnetar Ierusalimul, efectuând prima deportare a evreilor din Iuda, până în anul 535 î.Cr., când a fost pusă temelială templului. Sau de la căderea Ierusalimului, în anul 586 î.Cr. până în anul 516 î.Cr., când s-a încheiat reconstruirea templului.

B. Pregătiri și provizii (1:5-11)

Pe lângă averile donate de vecinii evreilor, regele Cirus a dăruit el însuși cinci sute de vase de aur și argint pe care Nebucadnetar le luase din templul de la Ierusalim. Șesbazar (v. 8) ar putea fi numele lui Zorobabel în persană, sau ar fi putea fi o cu totul altă persoană. Observați menționarea celor douăzeci și nouă de cuțițe din versetul 9. Dacă Dumnezeu ține cont de asemenea detalii, cu cât mai mult se îngrijește și ține cont de tot ce se întâmplă în viața copiilor Săi!

Repatrierea din Exil. Când Cirus Persanul a capturat Babilonul în anul 539 î.Cr., s-a deschis o poartă pentru ca Iuda să se poată repatria. Repatrierea captivilor din Iuda s-a făcut în două expediții principale, în 537 î.Cr. și respectiv 458 î.Cr.

C. Registrul celor care au revenit în patrie (cap. 2)

2:1-58 În versetele 1-61 avem lista celor care au revenit în Iuda sub conducerea lui Zorobabel. Unii sunt consemnați în funcție de părinții lor (v. 3-9) iar alții după orașul de baștină (v. 20-35). Sunt menționați în mod special **preoții** (v. 36-39), **leviții** (v. 40-42) și **Netinimii** sau slujitorii de la templu (v. 43-54). Aceștia vor ocupa roluri importante în templul reconstruit.

2:59-63 Unora din cei care au pretins că sunt preoți dar n-au putut dovedi genealogia li s-a interzis să slujească sau să mănânce din hrana preoților, până când au fost autorizați în urma consultării lui Urim și Tumim („*lumini și perfecțiuni*“)⁴ Guvernatorul (sau Tirșata, text marginal NKJV, v. 63) era Zorobabel.

2:64-67 O listă similară cu cea din acest capitol o găsim în Neemia 7. Deși există unele deosebiri mărunte legate de calcul, ambele prezintă numărul total al evreilor care au revenit în Iuda ca fiind patruzeci și două de mii trei sute și șaiszeci plus șapte mii trei sute și treizeci de slujitori. Ezra adaugă 200 de cântăreți iar Neemia adaugă 245. Așadar numărul total al rămășiței care s-a repatriat a fost de circa 50.000 – o sumă infimă din cei care au fost duși în captivitate inițial.

2:68-70 Când evreii au ajuns la Ierusalim, unele din căpeteniile caselor părintești au făcut daruri constând în aur și argint pentru construirea casei lui Dumnezeu, precum și în veșminte pentru preoți. Apoi oamenii s-au stabilit în cetățile lor.

D. Construirea altarului și punerea temelii templului (cap. 3)

3:1-7 În luna a șaptea, care a fost începutul războiului civil, evreii repatriati s-au strâns în Ierusalim ca să celebreze sărbătoarea corturilor. Sub conducerea lui Ieșua⁵ și a lui Zorobabel, ei au zidit un altar, aducând jertfele arse de tot, cum cerea legea lui Moise. Ei au considerat că onorându-L pe Iehova, se vor ocroti de dușmanii lor. Apoi au început pregătirile pentru construirea templului, recurgând în acest sens la asistența Tirului și Sidonului.

3:8-13 Lucrările propriu-zise de construcție au început la paisprezece luni după repatriere. De îndată ce a fost pusă temelia, preoții și leviții au condus poporul, în slujba dedicării. Dar mulți dintre oamenii în vârstă au plâns când au comparat splendoarea templului lui Solomon cu lipsa de strălucire a templului ce se construia acum (Hag. 2:3). Strigătele lor de întristare s-au amestecat cu strigătele de bucurie și laudă ale altora, așa încât a fost greu să se distingă unele de altele. Toate acestea s-au auzit până departe.

E. Opoziția manifestată față de rezidirea templului (cap. 4)

1. În domnia lui Cyrus (4.1-5, 24)

4:1-3 **Vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin** menționați în versetul 1 au fost descendenții colonilor din alte țări pe care i-au așezat asirienii în regatul de nord, după ce pe locuitorii inițiali, respectiv cele zece triburi, i-au dus în captivitate. Între acești coloni și evreii rămași în țară au existat căsătorii mixte, descendenții căpătând denumirea de samariteni. Aceștia au venit la Zorobabel sub pretext că doresc să le dea iudeilor o mână de ajutor la reclădirea templului. Și ei se închinau la Iehova, dar El nu era decât unul dintre numeroșii dumnezei din cadrul sistemului lor religios. Prin urmare, oferta lor a fost refuzată de liderii Israelului.

4:4-5, 24 Atunci samaritenii au adoptat o nouă tactică. Mai întâi au încercat să-i descurajeze pe oamenii lui Iuda. Apoi i-au înfricoșat să nu mai construiască. De asemenea au angajat consilieri care să militeze împotriva Israelului la curtea regală, pentru a le zădărnici iudeilor lucrarea prin tot felul de tertipuri de intimidare. Și astfel lucrarea de reconstruire a templului a încetat.

Versetul 24 urmează, cronologic, versetului 5. Dușmanii lui Iuda au reușit să determine încetarea lucrărilor de la templu până în al doilea an al domniei lui Darius.

2. În domnia lui Ahașveros (4:6)⁶

Versetul 6 menționează o scrisoare

redactată în timpul domniei lui Ahașveroș, prin care li se aduceau învinuiri iudeilor. Versetele 7-23 se referă la o altă scrisoare, redactată pe vremea lui Artaxerxes, prin care iudeii erau acuzați că zidesc cetatea și zidurile sale ca act de răzvrătire. În consecință regele a poruncit să înceteze lucrarea.

3. În domnia lui Artaxerxes (4:7-23)

Reconstrucția templului a fost încheiată în domnia lui Darius, care a domnit anterior regelui Ahașveroș (v. 6) și regelui Artaxerxes (v. 7). Prin urmare, scrisorile descrise în versetele 6-23 au fost scrise *după* rezidirea templului. Ele se referă la încercările de refacere a zidurilor Ierusalimului, nu a *templului*. Dar ele au fost inserate în acest punct, în afara ordinii cronologice, pentru a ilustra și mai convingător încercările care se făceau de a obstrucționa lucrarea desfășurată de exilații repatriați.

De la 4:6 la 6:8, textul e redactat în limba aramaică,⁷ nu în ebraică, deoarece aramaica era limba oficială a decretelor în Persia.

F. Încurajările lansate de Hagai și Zaharia în vederea rezidirii (5:1, 2)

Din Hagai 1:1 și Zaharia 1:1 aflăm că acest capitol se încadrează în anul al doilea al domniei lui Darius (v. 1, cf. 4:24). Acești doi profeți i-au îndemnat pe israeliți să reia lucrările de la templu, iar nu să-și construiască case scumpe pentru ei înșiși (Hag. 1:4). Zorobabel și Jeșua au ascultat de Domnul, ordonând reînceperea imediată a lucrărilor. Observați aici că nu prin puterea decretului regelui a fost reluată lucrarea, ci prin puterea *Duhului Sfânt* care a vorbit prin profeții lui Dumnezeu (cf. Zaharia 4:6).

G. Opoziția manifestată în domnia lui Darius (5:3-17)

5:3-5 Opoziția s-a manifestat fără întârziere. Guvernatorul persan și asociații săi au venit la Ierusalim, întrebând cu ce autoritate începuseră iudeii să construiască și cum se numeau oamenii (vezi v. 9, 10). Apoi li s-au dat numele liderilor evrei.

Acești dregători persani au fost mai rezonabili decât cei menționați în capitolul 4. Ei nu au oprit lucrările, ci au trimis o scrisoare lui Darius, din dorința de a verifica dacă ceea ce se făcea era legal. Întrucât evreii începuseră să asculte de cuvântul lui Dumnezeu, ochiul Său era peste ei, ca să-i ajute s-o ducă la bun sfârșit.

5:6-17 În scrisoarea sa către Darius, Tatenai și Șetar-Boznai au relatat despre conversația avută cu iudeii și răspunsul acestora. Mai întâi de toate, bătrânii au arătat că dispun de autoritatea divină. Ei erau slujitorii singurului Dumnezeu adevărat, dar fuseseră dați pe mâna babilonienilor din pricina păcatelor lor. Acum, după ce Iehova i-a adus înapoi în patria lor, El aștepta de la ei să reclădească templul Său. Cât privește autoritatea umană, și aici erau acoperiți, având decretul emis de Cyrus prin care acesta le dădea voie să rezidească templul. Mai mult, Cyrus însuși contribuise prin daruri generoase la lucrările de reconstrucție. Guvernatorul a dispus să se efectueze o verificare pentru a se stabili dacă într-adevăr regele Cyrus dăduse un atare decret. De asemenea i-a solicitat lui Darius să-i spună ce trebuie să facă în această situație.

H. Încheierea rezidirii templului datorită decretului favorabil emis de Darius (cap. 6)

6:1-5 După o verificare minuțioasă, s-a găsit decretul lui Cyrus, în cetatea care fusese capitala sa, **Ahmata** (sau Ecbatana, text marginal NKJV). (Textul edictului era mult mai lung decât rezumatul prezentat în capitolul 1.) În decret erau prezentate datele tehnice ale templului, împreună cu ordinul de returnare a tuturor articolelor de aur și de argint luate de Nebucadnetar.

6:6-12 Darius îi precizează apoi lui Tatenai și colegilor săi responsabilitățile care le revin față de evrei. Nu aveau voie să pună piedici lucrării, ci dimpotrivă trebuiau să achite cheltuielile de construcție ale templului din vistieria regală, cu fonduri provenite din impozite. Proviiziile necesare pentru slujba de la templu trebuiau asigurate la cererea preoților (v. 9), pentru ca iudeii să găsească har în ochii lui

Dumnezeu și de aici înainte să li se asculte rugăciunile **pentru... rege și familia sa**. Apoi Darius a întărit decretul, adăugând prevederea prin care oricine puneia piedici lucrărilor era pasibil de pedeapsa cu moartea. El a apelat la Dumnezeu, rugându-L să se ocupe de oricine, chiar și de regi, care ar îndrăzni să distrugă casa lui Dumnezeu de acum înainte.

6:13-15 Ordinele regelui au fost aduse numaidecât la îndeplinire și lucrarea la templu a prins avânt. Beneficiind de încurajările profeților lui Dumnezeu și de proviziile asigurate de Darius din trezoreria regală, templul a fost terminat la numai patru ani după aceea, dar la nouăsprezece sau douăzeci de ani după ce fusese pusă temelie. De fapt **Artaxerxes** a trăit mai târziu. El a contribuit la întreținerea templului, nu la zidirea sa.

6:16 Israeliiți și liderii lor au celebrat cu bucurie dedicarea templului. Dennett remarcă următoarele:

Era cât se poate de firesc să se bucure în aceste clipe, deoarece casa Dumnezeului lor era expresia tuturor binecuvântărilor legământului în virtutea căruia existau. Iată că, în sfârșit, după ani și ani de dificultăți, dezamăgiri și înfrustrări, vedeau în fața lor templul terminat. Doar pentru asta fuseseră eliberați din Babilon iar dacă vreunii dintre ei au semănat cu lacrimi de înfrustare, acum secerau cu lacrimi de bucurie.⁸

6:17-22 Apoi au adus jertfe. Prin comparație cu dedicarea de odinioară pe care o făcuse Solomon primului templu – 22 000 de boi și 120 000 de oi, plus boi și oi fără număr jertfite înaintea chivotului (2 Cro. 7:5; 5:6) – evenimentul din Ezra când evreii au dedicat templul reconstruit nu se apropie de amploarea și strălucirea primului. Dar, din fericire, evreii repatriați nu s-au preocupat în legătură cu aceasta.

În vremea noastră în multe biserici, părtașii, confesiuni, școli și chiar în țări întregi din cadrul creștinătății se pune problema unei comparații similare cu declinul epocii lui Ezra față de cea a lui Solomon. Dennett face însă o aplicație încurajatoare, ce merită să fie citată în întregime:

Dar credința are de a face cu lucruri nevăzute. Prin urmare, ea îi va fi determinat pe evreii aceștia sărmani din cadrul rămășiței să-și aducă aminte că Iehova nu este cu nimic mai puțin atotputernic și cu nimic mai lipsit de îndurare față de ei decât față de Solomon.

O fi fost casa mai puțin slăvită iar ei niște bieți supuși ai unui monarh ne-evreu, dar dacă Dumnezeu era de partea lor, cum negreșit era, resursele aflate la dispoziția credinței erau tot atât de nemărginite cum fuseseră și până atunci. Nu poate fi îndeajuns întipărit în mintea noastră adevărul potrivit căruia Cristos rămâne același pentru ai Săi, și în ziua necazului, ca și în vremurile de propășire. A fi stăpâniți de această putere e de natură să ne înalțe, mai mult decât oricare alt lucru, deasupra împrejurărilor în care trăim, dăruindu-ne curajul de a merge înainte, indiferent ce primejdii ne stau în față.⁹

După aceea au sărbătorit Paștele și Sărbătoarea Azimilor, cu mare bucurie, căci oamenii au văzut limpede că mâna lui Dumnezeu stătea îndărătul bunăvoinei arătate de Darius față de ei. Darius este numit aici regele Asiriei deoarece stăpânea peste vechiul imperiu asirian.

II. REVENIREA CAPTIVILOR LA IERUSALIM SUB EZRA (cap.

7-10)

A. Generoasa autorizație dată de Artaxerxes (cap. 7)

7:1-5 Între capitolele 6 și 7 există un hiat de circa cincizeci și opt de ani. (Vezi planșa: „CRONOLOGIA LUI EZRA, NEEMIA ȘI ESTERA“ în Introducere.) Între timp Darius a fost înlocuit cu Ahașveros (Xerxe). Domnia lui a acoperit evenimentele consemnate în cartea Estera. După el tronul a fost ocupat de Artaxerxe(s) (Longimanus), cel menționat în versetul 1.

În versetele 1-5 ne este prezentată o scurtă genealogie a lui Ezra, pentru a se demonstra că se trăgea din familie de preoți. G. Campbell Morgan comentează:

Ca emisari ai voii lui Dumnezeu, scribii ocupau locul profeților, cu următoarea deosebire: în loc

să primească noi descoperiri, ei explicau și aplicau revelațiile dăruite până atunci de Dumnezeu. Ezra a fost deopotrivă fondatorul și tipul acestui ordin nou înființat... El era expert în expunerea și aplicarea Legii. Calificările care-l îndreptățeau să desfășoare această lucrare sunt clar expuse în afirmația făcută despre el în versetul al zecelea al acestui capitol. Ezra „și pusese inima să caute... să împlinească... și să învețe.”¹⁰

7:6-10 Pe lângă faptul că descindea dintr-o familie distinsă, **Ezra era un cărturar foarte priceput în Legea lui Moise.** Negreșit Ezra era un om al Cărții, care trăia în viața de toate zilele adevărul primelor trei versete din Psalmul Întâi.¹¹ Deoarece medita asupra Legii Domnului zi și noapte, izbutea în tot ce căuta să facă pentru Dumnezeu. Încă o dată Iehova a călăuzit inima unui rege păgân pentru a-Și duce la îndeplinire planurile. A fost emis un decret, care a facilitat a doua repatriere la Ierusalim, de data aceasta sub conducerea lui Ezra.

7:11-26 Regele Artaxerxe(s) al Persiei i-a acordat lui Ezra prerogative foarte cuprinzătoare, în scrisoarea consemnată în acest capitol. Toți israeliții care doreau puteau să-l însoțească în călătoria sa la Ierusalim, unde Ezra urma să se intereseze dacă totul se făcea în conformitate cu Legea lui Moise. Atât regele, cât și consilierii săi au făcut daruri generoase. Acestea, împreună cu vasele templului, care încă se mai aflau la Babilon, i-au fost încredințate lui Ezra. Darurile urmau să fie utilizate în scopul asigurării slujbelor de la templu, restul bunurilor urmând să fie alocate de Ezra la discreția sa. Mai mult, argint, grâu, vin, untdelemn și sare urmau să fie asigurate, în funcție de cât va fi nevoie, din trezoreria regală. Ultimele patru articole erau ingrediente esențiale în cadrul sistemului iudaic de jertfe. Cei care slujeau în templu erau scutiți de impozite. În fine, edictul îi acorda lui Ezra prerogative politice de a numi magistrați și judecători pentru evreii care locuiau pe malul de vest al Eufratului. Judecătorii aceștia trebuiau să-i învețe pe oameni legile lui Dumnezeu și să asigure aplicarea lor.

7:27, 28 În rugăciunea sa de mulțumire, Ezra L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că a călăuzit inima regelui la această lucrare de înfrumusețare a templului și I-a mulțumit smerit pentru că i-a dăruit tăria necesară de a aduce la îndeplinire o lucrare atât de importantă. Încurajat de mâna Domnului asupra sa, Ezra le-a strâns pe căpeteniile lui Israel ca să se suie împreună cu el la Ierusalim.¹²

B. Registrul celor repatriați (8:1-14)

8:1-14 În acest prim paragraf sunt prezentate listele celor care s-au întors la Ierusalim împreună cu Ezra, din Babilon. Mai mulți membri din aceleași familii se repatriaseră anterior, sub conducerea lui Zorobabel (cap. 2). Aproape 1.500 de bărbați au pornit în această a doua expediție.

C. Relatarea călătoriei la Ierusalim (8:15-36)

8:15-20 În timpul unui popas pe malul râului în apropiere de Ahava (localitate neidentificată), Ezra a observat că printre cei care-l însoțeau nu se găsea nici un levit. Prin urmare a împuternicit unsprezece fruntași din frații săi să se ducă la Casifia, unde evident știa că se stabiliseră niște leviți, ca să-i încurajeze pe acești leviți împreună cu servitorii lor, să li se alăture în călătoria spre Ierusalim. Treizeci și opt de leviți și două sute douăzeci de Netinimi (slujitori) au răspuns la apel.

8:21-23 Înainte de a începe călătoria de 1.500 de kilometri, au întins tabăra la râul Ahava, Ezra vestind acolo un post. El deja îi vestise regelui bunătațea și atotputernicia lui Dumnezeu. Or, a solicita acum o escortă militară ar fi însemnat să tăgăduiască cu fapta ce afirmase cu vorba. Nu, hotărât lucru Ezra nu putea face una ca asta. Drept care și-a pus credința la probă, încrezându-se în Dumnezeul care Se delectează în a-i salva pe cei care se bizuie cu totul pe El. Și Ezra nu a fost înșelat în credința sa. Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune.

8:24-34 Banii și ustensilele ce i-au fost încredințate lui Ezra au fost cântărite și repartizate la doisprezece dintre căpeteniile preoților și doisprezece leviți. Întrucât

aceste lucruri erau sfinte (puse deoparte pentru scopuri sacre), ele trebuiau să fie păstrate de oameni sfinți. După o călătorie istovitoare de trei luni și jumătate, întregul alai a ajuns la Ierusalim fără incident. La sosirea în Ierusalim argintul și aurul și articolele au fost cântărite din nou și încredintate celor care răspundeau de templu.

8:35, 36 Primul punct de pe agenda de lucru a exilaților l-a constituit aducerea de jertfe arse de tot și jertfe pentru păcat pe altarul lui Iehova, pentru întregul Israel. După ce și-au îndeplinit obligațiile spirituale, au dus la îndeplinire ordinele regelui, față de dregătorii săi din provinciile din vest, care, la rândul lor, au asigurat toate cele necesare.

D. Căsătorii mixte și rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra (cap. 9)

9:1, 2 Abia a ajuns Ezra la Ierusalim, că au și venit la el curând unii din liderii poporului, aducându-i îngrijorătoare veste că dregătorii și poporul s-au datat la căsătorii mixte cu păgânii. Or, acesta fusese unul din păcatele pentru care Israel fusese pedepsit odinioară. Legea era limpede, și în această privință (Ex. 34:16; Deut. 7:3); oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie **sfinți**. El dorește ca ei să se separe de lume și de orice formă de rău.

9:3, 4 Ezra a rămas înmărmurit când a auzit despre aceste căsătorii mixte. A fost cuprins de o cumplită întristare, până la jertfa de seară. Cu roba sfâșiată și cu smocuri de păr smulse din cap și din barbă, el a stat înaintea Domnului în tăcere, până când, rând pe rând, și alții care se temeau de Domnul s-au strâns în jurul lui.

9:5-15 Pe când se vărsa sângele jertfei de seară înaintea lui Iehova, pentru fărâdelegile poporului, Ezra s-a plecat pe genunchi, ridicându-și glasul într-o rugăciune de mărturisire. Luându-și asupra sa păcatul poporului, el a fost umilit de faptul că ei au răspuns atât de mârșav la harul care-i păzise și-i păstrase ca rămășiță de-a lungul tuturor judecăților ce se abătuseră peste acest popor până atunci și le dăduse un adăpost (textual „un cui“) în locul Său cel sfânt (v. 8). Acest „cui“ simbolizează siguranța oricărei persoane care se bizuie

pe Dumnezeu. Unii, printre care și Ironside, cred că, în ultimă instanță, se referă la Însuși Cristos:

Referirea la „cui“ este negreșit o recunoaștere a profeției lui Isaia, despre „cuiul din locul sigur“ de care urma să atârne slava lui Iehova, adică, în sens deplin, Însuși Cristos (Isa. 22:21-25).¹³

Profeții arătaseră limpede că aceste căsătorii mixte nu erau îngăduite pentru israeliți. Prin urmare, oamenii nu se puteau scuza, mai ales în lumina recentelor binefaceri pe care le primiseră din mâna Domnului. „**Întă-ne înaintea Ta, cuprinși de vinovăție.**“ Nu mai e nimic de zis.

E. Legământul prin care evreii s-au legat să se lepede de soțiile și copiii străini (cap. 10)

10:1-5 Rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra i-a determinat pe oameni să plângă cu amărăciune. Asumându-și rolul de purtător de cuvânt al lor, Șecania a mărturisit vinovăția lor, dar i-a amintit lui Ezra că încă mai era nădejde, dacă mărturisirea lor va fi însoțită de lepădarea de un jug înegal. El a propus astfel ca Ezra să-i ajute să încheie un legământ, prin care să se lepede de nevestele și de copiii lor străini. Preoții, leviii și tot Israelul au răspuns la acest apel la pocăință națională și astfel au jurat un jurământ.

10:6-8 Toți exilații au fost convocați să se strângă la Ierusalim la o adunare solemnă în cadrul căruia să se mărturisească în public. Cei care refuzau să vină în termen de trei zile și să se confrunte cu aceste probleme erau amenințați cu pierderea proprietății și cu excomunicarea.

10:9-11 Având doar trei zile la dispoziție pentru a da curs convocării, toți bărbații din Iuda și din Benjamin au venit în grabă la Ierusalim de prin cetățile din jur. Vremea nefavorabilă nu i-a putut împiedica să vină, căci problema ce se cerea rezolvată era cât se poate de gravă, ea provocând o consternare mai mare decât vremea ploioasă. Ezra s-a adresat adunării, demascând nelegiuirile comise de ei.

10:12-17 **Toată adunarea** a recunoscut fără zăbavă că au nesocotit legea lui

Dumnezeu. Dar din pricina ploii torențiale și a numărului mare de cazuri implicate, s-a făcut propunerea ca să fie examinate cazurile individual, pe cetăți. Patru oameni au încercat să se opună acestui plan, dar fără succes. Au fost numiți judecători și în mai puțin de patru săptămâni au început cercetările. În trei luni ancheta s-a terminat.

10:18-44 Cei inculpați sunt enumerați în versetele 18-43: mai întâi **preoți** (v. 18-22), apoi **leviti** (v. 23, 24) și în cele din urmă **ceifalți din Israel** (v. 25-43). Versetul 44 sună astfel: „**Totți aceștia își luaseră soțiile păgâne iar unii dintre ei aveau neveste cu care avuseseră copii.**“ Deși nu se spune explicit, se presupune că s-au luat măsurile adecvate pentru întreținerea acestor soții și a acestor copii. Durerea provocată de destrămarea acestor familii trebuie cântărită alături de importanța menținerii solidarității națiunii ce fusese destinată să-L dea omenirii pe Mesia.

Jugul inegal este strict interzis (2 Cor. 6:14-18). Nu ar trebui să aibă nici un loc în rândul copiilor lui Dumnezeu. Dar 1 Corinteni 7:12, 13 constituie regula Noului Testament pentru cei ce sunt deja legați de un necredincios sau necredincioasă în momentul convertirii. Sub domnia harului, credinciosul nu este obligat să renunțe la partenerul necredincios sau la copiii necredincioși. Aceștia din urmă sunt puși deoparte și așezați într-o poziție privilegiată, datorită legăturii lor cu credinciosul.

Cartea Ezra este un studiu al trezirii spirituale. Când oamenii citesc Cuvântul lui Dumnezeu și-i aplică adevărurile la viața lor, când se înalță către Dumnezeu rugăciuni de mijlocire pentru sfinți, și când se mărturisesc și se leapădă păcatele cunoscute, biserica va fi plină de putere, învrednicită să facă lucrări mari pentru Dumnezeu.

NOTE FINALE

¹(Intro) Această defalcare este luată din lucrarea lui W. Graham Scroggie, *Know Your Bible*, vol. I, Vechiul Testament, p.

90. (Totalul său de „880“ este negreșit o greșeală de tipografie.)

²(Intro) 4:8-6:18 și 7:12-26 sunt în limba aramaică.

³(Intro) Scroggie, *Know Your Bible*, vol. I, p. 91.

⁴(2:59-63) Nu știm precis ce erau Urim(ii) și Tumim(ii): „Probabil două pietre prețioase, păstrate într-un săculeț. Erau, după câte se pare, folosite asemenea sortilor, pentru a afla voia lui Dumnezeu“ (*Ryrie Study Bible*, New King James Version, p. 135). Vezi de asemenea Ex. 28:30; Lev. 8:8; Num. 27:21; Deut. 33:8; 1 Sam. 28:6; Neemia 7:65.

⁵(3:1-7) Ieșua (sau „Yeșua“) este forma ebraică a lui *Isus*.

⁶(4:6) Cronologic, versetele 6-23 aparțin unui interval ulterior. Vezi planșa „Cronologia lui Ezra, Neemia și Estera.“

⁷(4:7-23) Cărțile mai vechi în limba engleză numeau această limbă „Chaldee.“

⁸(6:16) Edward Dennett, *Exposition of the Book of Ezra: Restoration from Babylon*, p. 55.

⁹(6:17-22) *Ibid.*, p. 55, 56.

¹⁰(7:1-5) G. Campbell Morgan, *Searchlights from the Word*, p. 131.

¹¹(7:6-10) Deși Psalmul 1 este anonim, mulți învățați ai Bibliei cred că Ezra este autorul uman (ca de altfel al Psalmului 119, care are ca temă Cuvântul lui Dumnezeu).

¹²(7:27, 28) În Biblie, cine merge la Ierusalim întotdeauna „se suie“, indiferent din ce direcție vine. Asta se datorează, în parte, amplasării orașului pe înălțimile din munții Iudeii. Probabil sintagma are și o aplicație spirituală: A merge la casa lui Dumnezeu te „sui“ întotdeauna.

¹³(9:5-15) H. A. Ironside, „Notes on the Book of Ezra,“ în *Notes on Ezra, Nehemiah and Esther*, p. 90.

BIBLIOGRAFIE

Dennett, Edward. *Exposition of the Book of Ezra: Restoration from Babylon*. Oak Park, IL: Bible Truth Publishers, 1956.

Ironside, H. A. „Ezra.“ În *Notes on Ezra, Nehemiah and Esther*. Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, 1972.

Jensen, Irving L. *Ezra/Neemiah/Esther*.

Chicago: Moody Press, 1970.

Keil, C. F. "Ezra." In *Biblical Commentary on the Old Testament*. Vol. 10. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971.

Kidner, Derek. *Ezra and Neemiah*. The

Tyndale Old Testament Commentaries.

Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1979.

Rawlinson, George. "Ezra." In *The Pulpit Commentary*. Vol. 15. Edited by H.D.M. Spence. New York: Funk and Wagnalls, 1909.